

Heidi Stenmanin Puhe Palestiina-solidarisuuden päivänä 29.11.2025

As-salamu alaykum. My name is Heidi Stenman. I'm a nurse and I'm from Health for Palestine Finland. Our work is largely about solidarity. Solidarity with our colleagues in Palestine and with all Palestinians. Latest yesterday we were at Narinkkatori protesting and demanding that our colleagues who are being held captive in Israeli torture prisons be released.

Today I speak here not as a nurse but as a human.

When we talk about solidarity, I want to highlight one word: action. Too often nowadays, we hear statements about solidarity, but without any real action. Solidarity is not a stamp you get for saying "we stand in solidarity with" someone.

I asked a couple of my friends in Palestine what solidarity is to them. After all, solidarity with the colonized shouldn't be defined by the colonizers.

My friend Hassan, who is a writer and an English student in Gaza, when asked about solidarity, said: Why don't you tell them our story? Tell them how we started talking on Instagram. Tell them how you found out about the possibility to apply for a visiting student exchange at Helsinki University, and how you helped me apply for it. Tell them about my dream to complete my studies outside of Gaza after my university was destroyed. Tell them how you helped me with the application, with every step on the way. That is solidarity, he said.

Another friend of mine, Mohammad, who is an English university teacher in Al-Khalil, Hebron, and who was my Arabic teacher last spring, sent me this powerful response that I have translated to Finnish, but you can read the original English version on my Instagram later.

Mun ystävä ja arabian opettaja, englannin lehtori Mohammad Hebronista, Länsirannalta, vastasi näin, kun kysyin mitä solidaarisuus hänelle tarkoittaa, ja minkälaista solidaarisuutta hän toivoo meiltä Suomessa ja Euroopassa.

"Minulle solidaarisuus on sitä, kun joku kaukana päättää, että meidän kipumme ei ole näkymätöntä. Solidaarisuus on sitä, kun ihminen kieltäytyy olemasta turta, vaikka se olisi helpompaa. Se on sitä, kun joku päättää kantaa osan meidän taakastamme, vaikka se ei olekaan hänen kannettava. Solidaarisuus ei ole vain lipun nostamista tai 'Vapaa Palestiina' -huutoa. Solidaarisuus on sitä, että tunnet, että omalla äänelläsi on painoarvoa, ja käytät sitä. Se on sitä, että kieltäytyy puolueettomuudesta. Se on sitä, että kieltäytyy mukavuudesta, kun muut joutuvat elämään kokonaan ilman sitä. Solidaarisuus on rinnalla seisomista, vaikka oma elämäsi olisi kiireistä, monimutkaista tai ylivoimaista... Ja se solidaarisuus, jota toivon ihmisiltä, erityisesti Euroopassa, on yksinkertaista: haluan, että he näkevät meidät täysin ihmisinä. Että he kokevat, että meidän elämämme on yhtä tärkeä kuin heidänkin. Että he eivät suostu olemaan hiljaa, koska hiljaisuus ei ole tässä koskaan neutraalia; se hyödyttää aina sortajaa. Haluan, että he ilmestyvät paikalle. Että he puhuvat. Että he haastavat mediatalonsa, hallituksensa, ystävänsä. Että he kantavat Palestiinaa mukanaan moraalisesti, ei vain emotionaalisesti. Jopa yksi ainoa ihminen, joka vilpittömästi tekee näin, on meille arvokkaampi kuin miljoona tyhjää lausuntoa... Back to Hassan, from Rafah, who lives in a tent in Al-Mawasi with his parents and his siblings, for yet another winter now. Hassan received an email one month ago, from Helsinki University. It read:

Congratulations Hassan Herzallah!

We are delighted to welcome you to the University of Helsinki, one of the leading research universities in Europe. You have been accepted to study at the Faculty of Arts, Bachelor's Programme in Languages as a visiting student.

Your student exchange period begins on 07.01.2026 and ends on 29.05.2026.

The one big problem now is: how to get Hassan out from Gaza and to Helsinki. I would say this is where the real solidarity work begins.

Hassan siis sai opiskelupaikan Helsingin yliopistoon kevätlukukaudelle. Ongelma on nyt miten saada hänet ulos Gazasta ja Helsinkiin. Sanoisin, että tästä se todellinen solidaarisuustyö alkaa.

I want to finish with a poem by Hassan. He mostly writes articles, you can find him on Substack and Instagram (@hassan.7erzallah). And even in Finnish actually, in Voima-lehti, where he has a column about life in Gaza. This poem is called:

If You Want Me to Live

If you want me to live, do not remain still,
Do not let your silence become my kill.
If you want me to live, do not leave me to hunger,
Do not force me to wander, to be driven asunder.
Hear my cry, see my shattered home,
My friends struck down, my city overthrown.
Do not let them drive me, against my will,
To the unknown, to roam where fear is still.
If you want me to live, be my voice, my hand,
Stand with me, help me defend my land.
Let me breathe, let me dream, let me rise above,
Let me see the sun, feel the warmth of love.
If you want me to live, do not remain still,
Do not let your silence become my kill.

Gaza and the West Bank still need us, perhaps even more now. There is no ceasefire. There is still killing, siege and occupation. Let's stand in **active** solidarity with Palestinians, raising our voice and taking actions every day. Free Palestine!